

Παρισιού συνέλαβε κάποιον Ζουλιέν Σωμιέ, ο οποίος κατηγορείτο για το έξις πρωτοφανές έγκλημα. Είχε κλέψει τη γυναίκα του και τη φίλη του, γιατί είχε φανερωθεί να τις άκουσε να μαλώνουν για τον έρωτά του! 'Ο Σωμιέ ήταν ο τύπος του άνοσορρόπου έγκληματιού. Στο δικαστήριο διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια αυτή την ανατριχιαστική ιστορία:

—'Η Μαριζ, η γυναίκα μου, είπε στους δικαστές, κ' η Λουίζα Μαρινού, η φίλη μου, ήταν αγνώριστες. Έργαζόντουσαν στο ίδιο κατάστημα, διασκέδαζαν μαζί και πολλές φορές η Λουίζα έρχόταν να κοιμηθεί στο σπίτι μας. Έγώ, φυσικά, άρχισα να την αγαπάω. Κι' επειδή είδα ότι κι' αυτή αισθανόταν μία συμπάθεια για μένα, είπα μία μέρα στη γυναίκα μου: «—'Ακουσε, Μαριζ, πρέπει να χωρίσουμε. 'Η φίλη σου μ' άρσει περισσότερο από σένα. Φρόντισε λοιπόν να βρεις τον αντικαταστάτη μου!» Μά ο καιρός περνούσε κ' η Μαριζ δεν είχε βρή τον «άνθρωπό» της. 'Απογοητευμένη μου δήλωσε λοιπόν ότι θα έβιμε κοντά μου κι' ότι θα έκανε τα φτηνά μάτια για τη Λουίζα. 'Η δυο γυναίκες, πράγματι, τους πρώτους μήνες ήταν αγαπημένες. Φρόντιζαν για το νοικοκυριό του σπιτιού και το θράβυ ή κάθε μία με τη σειρά της μου κρατούσε συντροφιά. 'Επειτα όμως από λίγο άρχισαν να μαλώνουν και να ζηλεύουν ή μία την άλλη. Κάθε νύχτα αναστατώναν το σπίτι από τις φωνές και τους καυγάδες τους. Έγώ άρχισα να στενοχωριέμαι. Δεν ήξερα πώς να ξεμπλέξω από την αγάπη τους. Τότε μου ήρθε η ιδέα να τις δηλητηριάσω. Κι' ένα θράβυ πραγματοποίησα το σχέδιό μου. Για ν' αποκρύψω όμως τ'ό έγκλημά μου, αναγκάστηκα κατόπιν να τις κομματιάσω και να τις κάρω στο σπίτι του σπιτιού. Κόντευα να τελειώσω αυτή τη δουλειά, όταν μία γειτόνισσα με πρόβωσε και με συνέλαβαν. Δεν είχα καθός θλέπετε, τύχη.

'Ο Σωμιέ χαρακτηρίστηκε τρελλός και στάλθηκε στη Γουιάν. Τόν συνάντησα στον καταυλισμό του Σαιν-Μαρτέν-ντε-Ρέ. 'Ηταν περίφημα στην υγεία του. 'Οποτε είχε λεφτά πήγαινε και διασκεδάζε στο μοναδικό κέντρο αυτού του καταυλισμού κ' ήταν φίλος μιάς 'Αργεντινάς, ενός ανθρώπινου ναυαγίου. Μία μέρα, αυτή η γυναίκα εξαφανίστηκε. Κανείς δεν μπόρεσε να μάθει τι είχε απογίνει. Και τ'ό νέο έγκλημα του Σωμιέ δεν θ' άνεκαλύπτετο, αν ο ίδιος πάνω στο μεθύσι του δεν τ' ώμολογούσε. 'Ολοι όμως τον ήξεραν για τρελλό κι' έτσι δεν τον τιμώρησαν. 'Ο Σωμιέ λοιπόν εξακολουθεί να ζή στο Σαιν-Μαρτέν και να ικανοποιή τη μαγία του να δηλητηριάσει. 'Η ζωή των καταδικασμένων στην Κόλαση της Γουιάνης δεν έχει καμιά αξία. Μόνο όταν δολοφονηθεί κανένας φυλάκας, οι έγκληματιες παραδίδονται στον δήμιο για να τους τιμωρήσει. Τα κάτεργα της Γουιάνης δεν έχουν κανένα άλλο προορισμό παρά να εξαργιώνουν περισσότερο τους έγκληματιες ή να τους κάνουν να πεθαίνουν από τις τρομαχτικές άρρώστιες και τα βασανιστήρια. 'Ας ελπίσουμε ότι η νέες φυλακές στα νησιά του Κέρυγκελν θα εινε πραγματικά σωφρονιστήρια για τους καταδικασμένους και θα τους κάνουν πάλι ν' ανακτούν τον άνθρωπισμό τους!»

'Ετσι τελειώνει τ' άρθρο του εισαγγελέως Γκόντφρου. 'Όσο για την έκθεση του αυτής απηγορευθεί να δη τ'ό φάος της δημοσιότητας γιατί θα προκαλούσε την αγανάκτηση των Παρισινών. Μά αυτή άκριβώς η έκθεση ήταν η άφορμη ν' αποφασισθεί η γαλλική κυβέρνηση την ίδρυση των ανθρωπιστικών φυλακών του Κέρυγκελν, στις οποίες οι καταδικοι θα ζουν πειά σαν άνθρωποι κι' έτσι σαν θηρία καταδικασμένα να πεθάνουν από τα βασανιστήρια.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

'Ο παιδαγωγός.—Κύτταξε, 'Ερρίκο, α'τά τα μεγαλόπρεπη έρείπια!...

'Ο 'Ερρίκος.—('Ενα παιδάκι 10 χρονών).—'Απορώ, κύριε, γιατί στα παλιά χρόνια οι άνθρωποι είχαν μαγία να χτίζουν... έρείπια!...

***

—Κύττα, μπαμπά, αυτό το ψάρι!... Πέντε ώρες τώρα εινε έξω απ' το νερό, κι' ακόμη δεν ψόφησε!...

—Θά εινε...θηλυκό φαίνεται, παιδί μου!

***

'Η σκηνή σ' ένα παγκάκι του Ζαππείου.

'Εκείνη σ' εκείνον.—'Ειστε άναίδης, κύριε... Σας δίνω... μιά ώρα προθεσμία, να άποσύρετε το χέρι σας απ' τη μέση μου, γιατί δεν είμαι από εκείνες που νομίζετε!...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Λοιπόν αλήθεια; Στά γερά
μαλλώσαμε έχθες τ'ό θράβυ
και στη γαλάζια μας χαρά
τ'ό πρώτο-πρώτο σύννεφο άπλωσε άράδυ ;
Τώρα αγαπήσαμε. Μαζ λές
σαν πριν γλυκά-γλυκά λογάκια
μά για τ'ά χτεσινά μ'ην κλαίς...
μή σ'ε τρομάζουν σύννεφα που θρέχουνε...φιλάκια!

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ

'Εκύλισε ένα δάκρυ μου θερμό
από τ'ά μάτια μου χθές θράβυ
μ' ένα βαθύ-βαθύ άναστεναγμό
κι' ανάλαμψε της νύχτας τ'ό σκοτάδι.
Κ' η λάμψη που έσκόρπισε, θαρρείς
ακόμα δεν μπορεί να σήση...
Μονάχα τ'ά σκοτάδια μιάς ψυχής
τ'ό δάκρυ μου ποτέ δεν θά φωτίση!

ΓΕΛΙΟ-ΚΛΑΜΑ

'Απ' τ'ά γλυκά ματάκια σου, δάκρυ θερμό κυλά
ένω στα χείλη σου θερμό χαμόγελο άνθιζει.
'Ετσι τόν Μάη την αυγή η άνοιξις γελά
κι' όμως τ'ό δάκρυ της δροσιάς την διαμαντοστολίζει.

ΣΤΗ ΒΕΝΤΑΓΙΑ ΤΗΣ

Πάρε τ'ό αλαφρότερο άγέρι απ' τ'ά δρη,
πάρε κι' από τη θάλασσα δροσιά λαχταριστή
και δρόσιζε την ώμορφη και χαιδεμένη κόρη
και θύμιζε της κάποτε φτωχό τραγουδιστή,
πούθελε νάητανε δροσιά και άρωμα η καρδιά του
να τ'ή σκορπά μερουυχτίς για τ'ή βασίλισσα του.

ΒΡΟΧΗ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

Μές τ'ά γλυκά ματάκια σου χθές ένα δάκρυ είδα
και μου ραγίστηκε η καρδιά μονάκριδή μου έλπιθα,
μά σαν σ' έξανακτύταξα γλυκεία μου αγάπη πάλι
είπα σ'ε τέτοια δροσερά και άθισμαμένα κάλλη
εινε τ'ό δάκρυ ώφέλιμο σαν τ'ή βροχή τ'ού 'Απριλή.

ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΝΗ

1
'Ελα να ζήσ.
Έλα να ζήσ που σ' αγαπώ
Έλα που η δόλια μου καρδιά
'Ελένη, κλαίει για σένα.

Τά μάτια σου,
τά μάτια και τ'ά φρέδια σου,
τά μάτια και τ'ά χείλη σου,
'Ελένη, τ'ά γραμμένα.

Αυγή, αυγή
αυγή θραβύ τ'ά λαχταρώ,
αυγή τ'ά θλέπω, τ'ά άπαντώ,
'Ελένη, σ'ε δνειρό μου.

Πάρε στολή,
πάρε στολή σκοταδερή,
πάρε τ'ή νύχτα, πρόφτασε
'Ελένη, στο πλεύρο μου.

2
Και δόσε μου
και δόσε μου προσκέφαλο
και δόσε μου τ'ό χέρι σου,
'Ελένη, ν' άκουμησω.

Κι' αν μ' αγαπάς,
κι' αν μ' αγαπάς χιλίες φορές,
κι' αν μ' αγαπάς, να τ'όρκοστίζω,
'Ελένη, για να ζήσω.

Κι' αν νιά καλό,
κι' αν νιά καλό της νιότης σου
κι' αν νιά δικό σου ψυχικό,
δέν μ' αγαπάς, 'Ελένη,

Σαν τ'ά στερνά,
σαν τ'ά στερνά, τ'ά γνόφωτα
σαν τ'άστρο, που η άνατολή,
'Ελένη, τ'ά μαραίνει.

3

Θά σήσω, έμπρός,
θά σήσω έμπρός σου όταν σ'ε
(ίδω,

θά σήσω όταν τ'ά μάτια μου,
'Ελένη, έρθης να κλείσης!

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ